

SWEDISH
ENVIRONMENTAL
PROTECTION
AGENCY

ÖVERKLAGANDE
2026-09-18

Ärendenummer
NV-26-078504

Mark- och miljööverdomstolen
svea.avd6@dom.se

Komplettering av överklagande av mark- och miljödomstolens (Nacka tingsrätt) dom den 18 juni 2026 med mål nr M 5534-25 angående tillstånd till vattenverksamhet, täktverksamhet och inert deponi på fastigheterna Sneby 1:4 m.fl. i Enköpings kommun (Mark- och miljööverdomstolens mål nr M 11550-26)

Med hänvisning till tidigare överklagande lämnar Naturvårdsverket följande precisering av yrkanden, grunder och utveckling av talan.

1. Yrkande

Naturvårdsverket yrkar att Mark- och miljööverdomstolen, med ändring av mark- och miljödomstolen i Nackas dom med mål nr M 5534-25, bestämmer tillståndstiden till 20 år och fastställer det maximala uttaget till 7 000 000 ton berg.

Mot denna bakgrund ansöker Naturvårdsverket om att prövningstillstånd meddelas i målet.

2. Grunder och utveckling av talan

2.1. Inledning

Naturvårdsverket har under senare år uppmärksammat att det förekommer att verksamhetsutövare söker, och får, längre täktillstånd. Tillståndstider upp till 30 år innebär en mycket lång tid av påverkan på naturmiljön utan att någon omprövning av verksamheten sker. En täktverksamhet är dessutom sådan att den orsakar skador som är omöjliga att reparera. Enligt Naturvårdsverkets uppfattning ska, vid långa tillståndstider, samma krav på en behovsutredning ställas som vid en kortare tillståndstid. Mot bakgrund av ovan är det därför av stor vikt att Mark- och miljööverdomstolen tar ställning till vad som är en rimlig tillståndstid för täktverksamhet och vilka krav som då ska ställas inom ramen för behovsprövningen.

Nedan redovisas närmare för de omständigheter m.m. som Naturvårdsverket åberopar till stöd för sitt överklagande. I övrigt hänvisas till vad Naturvårdsverket har anfört i mark- och miljödomstolen i relevanta delar, se Naturvårdsverkets yttranden till mark- och miljödomstolen daterade den

4 november 2025, 21 januari 2026 och den 20 april 2026 samt vad som i övrigt anfördes och lämnades in under huvudförhandlingen som hölls i mark- och miljödomstolen i Nacka den 6 och 7 maj 2026.

2.2. Behovsprövning för täktverksamheter

Behovsprövningen för täktverksamheter infördes i den tidigare naturvårdslagen 1982 mot bakgrund av att det fanns en insikt om att samtidigt som täktmaterial är en nödvändig råvara för näringslivet och samhället så ger täktverksamheter ofta upphov till mer eller mindre omfattande skador på naturmiljön. Det framgår vidare av förarbetena att om täkttillstånd, som täcker det beräknade behovet för flera år framåt, redan har lämnats inom någon region kan ytterligare tillstånd vägras. Vid täktprövningen bör också beaktas hur stort behovet är av att ta täktmaterial av viss kvalitet i anspråk. Även tillgången på ersättningsmaterial bör beaktas. (Se prop. 1981/82:220 s. 10–12). Syftet med en bestämmelse om behovsutredning var alltså att åstadkomma en ökad hänsyn till hushållningsaspekterna vid utvinning av grus och annat täktmaterial.

Mellan 1999 och 2009 fanns vidare en bestämmelse i miljöbalken där det stadgades att en behovsprövning skulle ske för täktverksamhet. I förarbetena till den ändring som medförde att den specifika behovsprövningen togs bort 2009 (prop. 2008/09:144 s. 12 f.) anges bl.a. följande.

Täktverksamhet innebär uttag av naturresurser som inte är förnyelsebara. I fråga om vissa material är tillgången dessutom mycket begränsad. Samtidigt som täktmaterial är en nödvändig råvara vid allt byggande innebär uttaget av materialet stora ingrepp i naturmiljön som inte är möjliga att helt återställa. Det är därför viktigt att det, särskilt vid nyetablering av en täkt, är möjligt att vid prövningen ta ställning till dels om det innebär en god hushållning att bryta täktmaterialet, dels om täktens lokalisering är lämplig med hänsyn till det intrång i miljön som en täkt innebär. När tillstånd till en täkt ges är det också viktigt att säkerställa att intrånget i naturmiljön och påverkan på djur och växter blir så liten som möjligt.

I förarbetena till lagändringen betonas vidare att frågan om det finns ett behov av en specifik täktverksamhet ska beaktas inom ramen för den prövning som ska göras enligt 2 och 3 kap. miljöbalken. Behovsprövningen skulle enligt förarbetena bl.a. kunna mynna ut i att lokaliseringen ansågs vara olämplig enligt 2 kap. 6 § miljöbalken. (Se prop. 2008/09:144 s. 12 f.).

Mark- och miljööverdomstolen har sedan lagändringen utvecklat en gedigen praxis avseende behovsprövningen för täktverksamhet där det framgår att domstolarna fortsatt gör en behovsprövning för täktverksamheter (se bl.a. MÖD:s avgörande i mål nr M 497-12, M 5627-14, M 2330-17, M 7369-17 och M 11773-19).

Mot den bakgrunden behöver alltså verksamhetsutövaren även fortsatt visa att det finns ett behov av den ansökta mängden material, dvs. att befintliga täkter inom ett visst geografiskt område inte kan tillgodose det aktuella behovet. Om något behov inte bedöms föreligga ska domstolen avslå ansökan.

Frågan i nu aktuellt mål är, från Naturvårdsverkets synvinkel, dels vilka krav som kan ställas på en behovsutredning, dels hur det visade behovet korrelerar till tillståndstiden. Naturvårdsverket kommer nedan redogöra för varför mark- och miljödomstolens dom är felaktig och vilka frågor som är principiellt viktiga ur praxissynpunkt.

2.3. Behovsutredningen i nu aktuellt mål

Som framgår ovan behöver en verksamhetsutövare visa att det finns behov av den ansökta mängden material. Även om det i princip alltid handlar om prognoser är Naturvårdsverkets inställning att prognosen behöver vara tillräckligt precis, detaljerad och underbyggd för att kunna bedöma om verksamheten innebär en god hushållning med naturresurser enligt 2 kap. 5 § miljöbalken. Det innebär också, enligt Naturvårdsverkets uppfattning, att behovet ska kunna visas med tillräcklig bestämdhet under hela den ansökta tillståndstiden.

I det här fallet har bolaget ansökt om ett tillstånd som ska gälla fram till den 31 december 2055 med ett maxuttag om 13,8 miljoner ton berg och ett maximalt uttag om 1 miljon ton berg per år. Bolaget har därför, enligt Naturvårdsverket, att ta fram underlag som visar att det finns ett objektivet behov av 13,8 miljoner ton berg och att behov av materialet kommer att finnas under hela den dryga 30-åriga tillståndstiden. Det finns inget i förarbeten eller praxis som tyder på att bevisbördan ska vara lättare om tillståndstiden är längre.

2.3.1. Mark- och miljödomstolens kritik mot bolagets behovsutredning

Enligt mark- och miljödomstolen har bolaget först vid huvudförhandlingen på ett någorlunda begripligt sätt redogjort för sina beräkningar och slutsatser om det behov som bolaget anser föreligger. Samtidigt anser domstolen att beräkningarna avseende behovet inte går att följa i alla delar.

Mark- och miljödomstolen lyfter vidare fram flera delar av behovsutredningen som är oklara. Bl.a. redogör domstolen för att det i NCC:s PM *Förttydliganden behov av Sneby bergtäkt* anges att prognostiserat ballastbehov för Enköpings kommun mellan 2025–2055 uppgår till ca 4,7 miljoner ton. Av domen framgår vidare att bolaget vid huvudförhandlingen förtydligat att siffran 4,7 miljoner ton avser bostäder och samhällsviktiga verksamheter enbart sett till av NCC prognostiserad befolkningsökning under tillståndstiden. Vidare har NCC uppgett att det tillkommer ett behov av ballast för leveranser till bl.a. privata projekt och etablering av en ny Natobas. Därutöver tillkommer även leveranser till betongtillverkning utanför Enköping, dvs. till det sekundära avsättningsområdet, till följd av bergets goda kvalitet. Det behovet uppskattas av NCC till 3–4 miljoner ton under samma period.

Mark- och miljödomstolen konstaterar i sitt avgörande att NCC, trots Naturvårdsverkets ifrågasättande, varken har presenterat något underlag som stödjer dessa siffror eller närmare redogjort för hur mängderna har beräknats. Domstolen konstaterar slutligen att det inte har presenterats något annat underlag för det prognostiserade behovet enligt ovan än kommunens översiktsplan.

Domstolen kommer därutöver fram till att NCC:s beräkningar av behovet baserat på SGU:s nyckeltal om 10 ton ballast per invånare och år inte går att använda i nu aktuellt fall på det förenklade sätt som bolaget redogjort för. Detta eftersom det för domstolen är oklart hur de siffror som presenterats förhåller sig till behovet om 17 miljoner ton som bolaget redogjorde för vid förhandlingen.

Trots de brister som mark- och miljödomstolen redovisar i domen konstaterar domstolen att det av utredningen i målet framgår att den befintliga täkten i Sneby fyller och även i framtiden kommer att fylla ett stort samhällsmässigt behov. Med beaktande av det nuvarande berguttaget om i genomsnitt 350 000 ton per år, den prognostiserade befolkningsökningen och den nya Natobasen anser domstolen att det ökade behovet av bergmaterial från täkten, trots bristerna

i utredning, kan uppskattas till 50 000 ton per år. Domstolen menar därför att NCC får anses ha visat att behovet av bergmaterial från Snebytäkten uppgår till totalt 12 miljoner ton berg under den sökta tillståndstiden (400 000 ton x 30).

2.3.2. Naturvårdsverkets bedömning av behovet

Mark- och miljödomstolen har i domskälen angett att det saknas stöd i praxis för att sökanden måste visa exakt hur stora uttag som kommer att behövas under tillståndstiden samt att inte allt för stränga krav kan ställas på detaljeringsgraden i en prognos som avser en tidsperiod om 30 år.

Naturvårdsverket instämmer i mark- och miljödomstolens bedömning vad avser att nuvarande uttag av berg kan och bör tjäna som utgångspunkt vid bedömningen av det framtida behovet av bergmaterial från täkten. Det innebär att Naturvårdsverket bedömer att bolagets behovsutredning visat ett framtida behov om 350 000 ton per år.

Det är dock bolaget som behöver visa att det finns ett behov utöver det historiska uttaget. Naturvårdsverket anser att det i kommunens översiktsplan får anses finnas visst stöd för ett ökat behov av ballast under kommande år. Det är dock bolaget som har bevisbördan för hur omfattande en sådan eventuell ökning kan förväntas bli. Som mark- och miljödomstolen har konstaterat har bolaget inte givit in något annat underlag som kan användas vid behovsbedömningen utöver de historiska uttagen ur täkten och de övergripande siffror som översiktsplanen redovisar.

Naturvårdsverket anser däremot att det framför allt finns tre omständigheter i målet som talar för att någon större ökning av behovet av bergmaterial inte kommer att ske under den ansökta tidsperioden.

För det första har bolaget självt påpekat att ansökt verksamhet inrymmer en flexibilitet där möjlighet finns att både hantera entreprenadberg och överskottsmassor, samt att ambitionen är att omhänderta och förädla dessa material från närliggande projekt, vilket till viss del kommer att ersätta uttag av jungfruligt berg i täkten (se aktbilaga 54 hos mark- och miljödomstolen).¹ Även om Naturvårdsverket har förståelse för att kvaliteten i entreprenadberg och överskottsmassor kan skilja sig åt och att dessa massor inte kan användas för samtliga användningsområden så innebär bolagets yrkanden att delar av det ansökta uttaget av jungfruligt berg kommer att kunna ersättas med intag av entreprenadberg. Totalt medger bolagets tillstånd, utöver uttaget av jungfruligt berg, ett intag och hantering av 420 000 ton material per år.² Vid huvudförhandlingen gav bolagets representanter som exempel att material för elljusspår och andra icke-kvalificerade ändamål kan ersättas med överskottsmassor. Bolaget har dock inte förmått precisera hur mycket av bolagets uttag som går till icke-kvalificerade ändamål som lätt kan ersättas med entreprenadberg. Avsaknaden av denna precisering ska vid en bedömning av behovet belasta bolaget och inte det allmänna.

¹ Verksamheten tillåts årligen att ta emot totalt 220 000 ton icke-farligt avfall för anläggningsändamål (p. e), att föra in, tillfälligt lagra och genom mekanisk bearbetning återvinna 100 000 ton icke-farligt avfall (p. f) och årligen för in, tillfälligt lagra och genom mekanisk bearbetning hantera sammanlagt 100 000 ton entreprenadberg och returafalt (p. h). Totalt alltså 420 000 ton material per år.

² Se punkterna e, f och h i domen.

För det andra har nya bestämmelser om att icke-förorenade schaktmassor lättare ska kunna omhändertas inom ramen för det projekt de uppstod i numera trätt i kraft (se 15 kap. 3 § miljöbalken).³ Detta innebär enligt Naturvårdsverkets uppfattning att en större mängd överskottsmassor framöver kommer att kunna återanvändas inom byggprojekt. Det här innebär i sin tur att behovet av uttag av jungfruligt berg sannolikt kommer att minska något över tid. Naturvårdsverket är av uppfattningen att vid bedömningen av om det finns ett behov av en viss täkt bör det framöver också tas hänsyn till möjligheten att nyttja andra tillgängliga massor i samhället, t.ex. massor från infrastruktur- och byggprojekt. Detta ligger i linje med principer om god hushållning enligt 2 kap. 5 § miljöbalken, en hållbar masshantering och ökad cirkularitet samt överensstämmer med förarbetsuttalanden att även tillgången på ersättningsmaterial bör beaktas.⁴

De nya bestämmelserna i 15 kap. 3 § miljöbalken kommer att stärka förutsättningarna för sådan återanvändning. Om överskottsmassor kan ersätta hela eller delar av det angivna behovet av det ansökta materialet bör detta således beaktas vid bedömningen om ett täkttillstånd ska meddelas och, i så fall, vilken tillståndstid och vilka brytmängder som ska medges. Naturvårdsverket anser att vid större byggprojekt, som exempelvis NATO-basen i nu aktuellt mål, bör det räknas av en lämplig mängd för de massor som kan antas återanvändas inom byggprojektet och som således inte omkringliggande täkter ska fylla behovet för.⁵ De masshanteringsplaner som görs för större infrastruktur- och byggprojekt bör kunna vara vägledande för att bestämma vilken schablon som är lämplig att använda vid behovsbedömningen.

För det tredje har bolaget angett att det levererar högkvalitativt material upp till 58 km från Snebyttäkten. Bolaget har inte redovisat om det finns andra täkter på samma avstånd från Hallstahammar som kan leverera denna typ av material. Av MÖD:s praxis framgår att behovsutredningar vanligen omfattar uppgifter om vilka aktiva täkter som finns i upptagningsområdet, vilka uttag som där medges, kvaliteten på materialet och hur länge tillstånden för täkterna är giltiga (se exempelvis MÖD:s avgöranden i mål nr M 11773-19 och M 2330-17). Avsaknaden av dessa uppgifter är en betydande brist i behovsutredningen och bör ligga bolaget till last vid en slutlig bedömning av vilket behov som ska anses föreligga i målet.

De tre ovan beskrivna omständigheterna talar enligt Naturvårdsverket för att bolaget inte har visat att det finns något ökat behov av täktens material framöver. Det är vidare Naturvårdsverkets uppfattning att bolaget behöver kunna visa att behovet kvarstår under samtliga 30 år som tillstånd har sökts för. Mark- och miljödomstolen synes mena att en bevislättning avseende detaljeringsgraden i behovsprövningen kan tillämpas ju längre tillstånd för verksamheten som söks. Naturvårdsverket instämmer i att det inte är rimligt att ställa krav på det exakta behovet, vare sig det gäller ett tillstånd om 15, 20 eller 30 år. Naturvårdsverket anser dock att en verksamhetsutövare, enligt de uttalandena i förarbetena som ligger till grund för nuvarande praxis, måste kunna visa på konkreta underlag och siffror som talar för att ett behov av verksamheten kommer finnas under hela den 30-åriga perioden.

³ För mer information se Naturvårdsverkets webb: [Reglering och lika bedömning](#)

⁴ Se prop. 1981/82:220 s. 10–12.

⁵ Se även Naturvårdsverkets vägledning om täktverksamhet: [Täktverksamhet](#)

Mot denna bakgrund finner Naturvårdsverket att bolaget inte har visat något behov som är större än det historiska behovet, dvs. 350 000 ton per år.

2.4. Tidsbegränsning

2.4.1. Generellt om tidsbegränsning av täktillstånd

Enligt 16 kap. 2 § miljöbalken får tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, lämnas för begränsad tid. Historiskt har, enligt Naturvårdsverkets erfarenhet, tillstånd för bergtäkter tidsbegränsats mellan ca 10 och 20 år. På senare år har dock längre tidsperioder i vissa fall accepterats av domstolarna. I förarbetena till miljöbalken framhölls att en fördel med tidsbegränsade tillstånd är att det på sökandens bekostnad blir regelbundna omprövningar och återkommande uppdatering av villkoren och däribland att bästa möjliga teknik används (se prop. 1997/98:45 del 1 sid. 344 f. och 479 f.). Täktverksamheter innebär vidare att en ändlig resurs som inte går att återskapa tas ut ur naturen. Detta utgör enligt Naturvårdsverket skäl för att långa tillståndstider ska bedömas med stor försiktighet.

Naturvårdsverket anser därtill att den framtida teknikutvecklingen är en anledning till att inte tillåta alltför långa tillståndstider för bergtäkter. Tidigare har det saknats incitament för återanvändning av entreprenadberg och överskottsmassor från infrastruktur- och byggprojekt. Generellt är det enklare och därmed billigare att nyttja jungfruligt bergmaterial i jämförelse med att tillvarata och nyttja entreprenadberg och överskottsmassor. Som nämnts ovan har dock 15 kap. 3 § miljöbalken sedan den 1 juli 2026 fått en ny lydelse. Detta kommer sannolikt innebära en större användning av schaktmassor än tidigare.

Det är också positivt att det idag pågår ett antal initiativ där viss framgång med att använda betong från rivningshus i nya byggnader nåtts, t.ex. forskningsprojektet *Återhus - att bygga hus av hus* som NCC deltar i.

Dessa omständigheter kommer med sannolikhet leda till att behovet av jungfruligt berg på sikt inte kommer att fortsätta öka i samma takt som idag. Därför är det idag svårt att veta hur stort behovet kommer att vara av det ansökta materialet om 30 år. Som en jämförelse kan nämnas att mängden naturgrus som bryts per år har minskat väsentligt de senaste 30 åren.⁶ År 1996 utgjorde uttaget naturgrus omkring 50 procent av den totala andelen utbrutet krossberg, morän och naturgrus i Sverige, vilket motsvarande ca 70 miljoner ton levererat naturgrus. År 2024 utgjordes naturgrusuttaget av ca 5 procent av den totala andelen, vilket motsvarade ca 5 miljoner ton levererat naturgrus. De juridiska kraven som ställts på naturgrustäkter, i kombination med relativt korta tillståndstider, har möjliggjort en teknikutveckling där många fraktioner av naturgrus nu kan ersättas med bergkross.

Långa tillståndstider för uttag av täktmaterial gynnar alltså inte utveckling och innovation för att nyttja överskottsmassor och överensstämmer enligt Naturvårdsverkets uppfattning därmed inte med hushållningsprincipen i 2 kap. 5 § miljöbalken.

Mot denna bakgrund anser Naturvårdsverket att det finns skäl att bedöma långa tillståndstider för ballasttäkter med stor försiktighet.

⁶Se SGU:s rapport Grus, sand och krossberg 2024, s. 18.

2.4.2. Tidsbegränsningen i nu aktuellt mål

Frågan är då vilken tillståndstid som är motiverad i nu aktuellt mål.

Enligt Mark- och miljööverdomstolens praxis för tidsbegränsning av täktverksamheter ska en avvägning ske mellan dels verksamhetsutövarens intresse att ta ut den totala tillståndsgivna mängden material, dels det allmänna intresset av att verksamheten prövas på nytt (se MÖD:s avgöranden med mål nr M 14829-22 och M 14844-22). I mål nr M 14829-22 ändrade MÖD tillståndstiden från 20 till 25 år eftersom det inte var möjligt för bolaget att inom ramen för tillståndet ta ut den tillståndsgivna mängden inom 20 år. I målet hade dock inte tillståndsmängden överklagats. I mål nr M 14844-22 fann MÖD däremot att bolaget hade möjlighet att ta ut tillståndsgiven mängd varför tillståndstiden fastställdes till 20 år.

I nu aktuellt mål har Naturvårdsverket överklagat både tillståndstiden och mängden material. Därmed bör bedömningen av vilken tillståndstid som är motiverad enligt Naturvårdsverket göras bl.a. utifrån det material som bolaget har visat ett behov av. Mot bakgrund av det som anförts ovan angående bristerna i den behovsutredning som bolaget har presenterat bedömer Naturvårdsverket att det inte är klarlagt om det kommer finnas ett behov av verksamheten under hela den 30-åriga tillståndstiden.

Mark- och miljödomstolen tycks jämföra tidsbegränsningen av tillstånd för täktverksamheter med tidsbegränsningen av tillstånd för vindkraftverk och solcellsparker. Naturvårdsverket vill dock uppmärksamma att verksamheterna skiljer sig åt på ett antal väsentliga plan.

Täktverksamheter innebär stora irreversibla skador på naturmiljön, inklusive den ökade skada vattenverksamhet ofta innebär under en längre tillståndsperiod. Skadorna går alltså inte att återställa. Det är vidare fråga om en ändlig resurs som tas ut. Därtill ska en behovsbedömning ligga till grund för tillståndet för en täktverksamhet. Något som däremot inte är relevant är den tekniska livslängden av installationen. Tidsbegränsningarna för solceller och vindkraftverk har däremot av Mark- och miljööverdomstolen bl.a. motiverats av just den tekniska livslängden av installationen. Markintrånget som installationerna medför kan dessutom i de flesta fall återställas till tidigare naturtillstånd. Detta innebär enligt Naturvårdsverket att skälen för tillståndens längd för solceller och vindkraftverk därför inte enkelt går att jämföra med längden för täkttillstånd.

Vid sin bedömning avseende en lämplig tillståndstid i det aktuella målet har mark- och miljödomstolen vidare vägt in att domstolen redan kommit fram till att uttaget av berg totalt ska bestämmas till 12 miljoner ton. Samtidigt anser domstolen, vad gäller behovsbedömningen, att inte allt för stränga krav kan ställas på detaljeringsgraden i en prognos som avser en tidsperiod om 30 år. Detta framstår enligt Naturvårdsverket som ett cirkelresonemang som saknar stöd i praxis.

Slutligen har mark- och miljödomstolen också vägt in de investeringar som villkoret om elektrifiering kommer att innebära för NCC. Som framgår av mark- och miljödomstolens avgörande har bolaget sedan 31 december 2010 varit skyldigt att tillse att efterkrossning och sortering ska ske med eldriven utrustning. Domstolen anser vidare inte att bolaget har visat att villkoret efterlevts på avsett vis trots att bolaget haft snart 20 år på sig. Enligt Naturvårdsverkets uppfattning innebär en tillståndstid om 20 år, kombinerat med ett villkor om elektrifiering, inte en oskälig ekonomisk börda för bolaget. En

tillståndstid om 20 år medför vidare tillräcklig tid för bolaget att utföra installationen.

Naturvårdsverket anser vid en avvägning mellan det enskilda intresset att ta ut material och det allmänna intresset att ompröva verksamheten att det är rimligt att begränsa tillståndstiden till 20 år. Om 20 år kommer det också finnas ytterligare kunskap om möjliga ersättningsmaterial till jungfruligt berg. Eftersom bolaget har ett maximalt uttag om 1 miljon ton berg per år kommer det finnas goda förutsättningar för bolaget att ta ut tillståndsgivet materialet under perioden.

2.5. Naturvårdsverkets sammantagna bedömning

Naturvårdsverket anser, vid en avvägning mellan det allmänna och enskilda intresset, att en 20-årig tillståndstid är lämplig för den ansökta verksamheten. Mot bakgrund av ovan redovisade brister i bolagets behovsprövning bedömer Naturvårdsverket att det endast är möjligt att utgå från det historiska uttaget ur tåkten för att fastställa behovet av täktverksamheten. Naturvårdsverket anser därför att bolagets tillstånd ska medge ett maximalt uttag om totalt 7 000 000 ton berg under 20 år.

3. Prövningstillstånd

Enligt Naturvårdsverket finns det skäl att betvivla riktigheten i det slut som mark- och miljödomstolen kommit till (ändringsdispens) och att det inte utan prövningstillstånd går att bedöma riktigheten i mark- och miljödomstolens bedömning (granskningsdispens). För de närmare skälen i dessa delar hänvisar Naturvårdsverket till det som framförts ovan.

Enligt Naturvårdsverket är det också av vikt för ledningen av rättstillämpningen att MOD prövar målet (prejudikatdispens), särskilt i följande delar. Det behövs ytterligare vägledning angående vilket underlag som behöver lämnas in inom ramen för behovsprövningen och om tillgängliga externa massor ska räknas med bedömningen. Det finns vidare ett behov av att belysa vilka krav som kan ställas på en behovsutredning för täktverksamhet när det gäller långa tillståndstider och om det finns en bevislättning i dessa fall i jämförelse med kortare tillståndstider.

4. Målets fortsatta handläggning

Naturvårdsverket anser, om prövningstillstånd meddelas, att målet kan avgöras utan huvudförhandling.

Beslut om detta överklagande har fattats av avdelningschefen Karin Dunér efter föredragning av enhetschefen Karolina Ardesjö Lundén.

Vid den slutliga handläggningen har i övrigt deltagit miljöjuristerna Elin Källgren Thyr och Lena Lidmark.

Detta beslut har fattats digitalt och saknar därför namnunderskrifter.

För Naturvårdsverket

Karin Dunér

Karolina Ardesjö Lundén